

LAKIVALIOKUNNAN MIETINTÖ 19/2006 vp

Hallituksen esitys laeiksi kihlakunnansyyttäjästä annetun lain, Ahvenanmaan maakunnan maakunnansyyttäjästä annetun lain ja yleisistä syyttäjistä annetun lain 11 §:n muuttamisesta

JOHDANTO

Vireilletulo

Eduskunta on 6 päivänä syyskuuta 2006 lähettänyt lakivaliokuntaan valmistelevasti käsiteltäväksi hallituksen esityksen laeiksi kihlakunnansyyttäjästä annetun lain, Ahvenanmaan maakunnan maakunnansyyttäjästä annetun lain ja yleisistä syyttäjistä annetun lain 11 §:n muuttamisesta (HE 84/2006 vp).

Lausunto

Eduskunnan päätöksen mukaisesti hallintovaliokunta on antanut asiasta lausunnon (HaVL 38/2006 vp), joka on otettu tämän mietinnön liitteeksi.

Asiantuntijat

Valiokunnassa ovat olleet kuultavina

- lainsäädäntöneuvos Ulla Mohell, oikeusministeriö
- ylitarkastaja Riitta Aulanko, sisäasiainministeriö
- apulaisvaltakunnansyyttäjä Jorma Kalske, Valtakunnansyyttäjänvirasto

- johtava kihlakunnansyyttäjä Heikki Poukka, Helsingin kihlakunnan syyttäjänvirasto
- johtava kihlakunnansyyttäjä Martti Porvali, Jyväskylän kihlakunnan syyttäjänvirasto
- nimismies Juha Tuhkala, Kittilän kihlakunnanviraston syyttäjäosasto
- johtava kihlakunnansyyttäjä Matti Lopenen, Koillis-Lapin kihlakunnanviraston syyttäjäosasto
- kihlakunnansyyttäjä Kyösti Renko, Kyrönmaan kihlakunnanviraston syyttäjäosasto
- johtava kihlakunnansyyttäjä Knut von Alfthan, Mustasaaren kihlakunnanviraston syyttäjäosasto
- johtava kihlakunnansyyttäjä Petri Vaaja, Porvoo kihlakunnanviraston syyttäjäosasto
- kihlakunnansyyttäjä Heikki Mäkelä, Suomen Nimismiesyhdistys ry
- puheenjohtaja, kihlakunnansyyttäjä Harri Lindberg, Suomen Syyttäjähdistys ry.

Lisäksi kirjallisen lausunnon ovat antaneet
— Nurmeksen kihlakunnanviraston syyttäjäosasto
— Tampereen kihlakunnan syyttäjänvirasto.

HALLITUKSEN ESITYS

Esityksessä ehdotetaan muutettavaksi kihlakunnansyyttäjästä annettua lakia, Ahvenanmaan maakunnan maakunnansyyttäjästä annettua lakia ja yleisistä syyttäjistä annettua lakia. Syyt-

täjalaitoksen paikallisorganisaatiota ehdotetaan muutettavaksi siten, että paikallisviranomaisina toimisivat nykyisistä yhteistoiminta-alueista muodostettavat syyttäjänvirastot. Tämän lisäksi

paikallisina syyttäviranomaisina toimisivat Helsingin kihlakunnan syyttäjänvirasto ja Ahvenanmaalla maakunnansyyttäjänvirasto.

Samalla kihlakunnansyyttäjien ja apulaissyöttäjien toimivaltaa täsmennettäisiin siten, että he olisivat toimivaltaisia hoitamaan syyttäjän tehtäviä koko maassa rangaistusmääräysasioissa sekä asioissa, jotka voidaan oikeudenkäynnistä rikosasioissa annetun lain mukaan käsitellä kirjallisessa menettelyssä.

Lisäksi Ahvenanmaan maakunnan maakunnansyyttäjänvirastosta annettua lakia ehdotetaan muutettavaksi siten, että maakunnansyyttäjänviraston päällikkönä toimisi johtava maakunnansyyttäjä.

Yleisistä syyttäjistä annettuun lakiin lisättäisiin säännös syyttäjän oikeudesta saada tietoja Oikeusrekisterikeskuksen ylläpitämästä sakkorekisteristä.

Lait ovat tarkoitettut tulemaan voimaan 1 päivänä tammikuuta 2007.

VALIOKUNNAN KANNANOTOT

Yleisperustelut

Hallituksen esityksen perusteluista ilmenevistä syistä ja saamansa selvityksen perusteella valiokunta pitää esitystä tarpeellisenä ja tarkoituksenmukaisena. Valiokunta puoltaa lakiehdotusten hyväksymistä seuraavin huomautuksin ja muutosehdotuksin.

Arvion lähtökohdat

Hallituksen esitys sisältää ehdotuksen syyttäjälaitoksen paikallishallinnon huomattavaksi uudistamiseksi. Uudistuksella tavoitellaan esityksen perustelujen (s. 11) mukaan syyttäjälaitoksen toiminnan tehostamista ja laadun kehittämistä. Lisäksi esityksen sisältämällä ehdotuksella pyritään kehittämään syyttäjälaitoksen johtamista ja ohjaamista sekä keskittämään hallinnollisia tehtäviä ja poistamaan päällekkäistä toimivaltaa. Tavoitteet on tarkoitus saavuttaa paikallisten syyttäjäyksiköiden määrää merkittävästi vähentämällä. Kun vuoden 2006 alusta syyttäjän-toimesta on paikallistasolla huolehtinut 13 kihlakunnan syyttäjänvirastoa ja 50 kihlakunnanviraston syyttäjäosastoa, jatkossa paikallisia syyttäjäyksiköitä on lähtökohtaisesti 15. Ahvenanmaan maakunnansyyttäjänvirastoa lukuun ottamatta näitä nimitetään syyttäjänvirastoiksi. Syyttäjänvirastoilla on päätoimipaikan lisäksi paikallisia toimipisteitä, joita kutsutaan palvelu-toimistoiksi.

Ehdotusten taustalla ovat syyttäjälaitoksen nykyiseen paikallisorganisaatioon liittyvät kehittämistarpeet, jollaisiksi hallituksen esityksessä mainitaan (s. 8 ss.) johto- ja ohjaussuhteiden kehittäminen, syyttäjien erikoistuminen, oikeudellisen laadun ja yhdenmukaisuuden edistäminen, hallinnon kehittäminen, syyttäjäpalveluiden alueellinen kattavuus ja sidosryhmäyhteistyö.

Lakivaliokunta pitää hallituksen esityksen lähtökohtia oikeina. On tärkeää, että syyttäjälaitos pystyy toiminnallaan osaltaan tehokkaasti myötävaikuttamaan rikosvastuun riittävän joutuisaan ja asianmukaiseen toteutumiseen (ks. myös LaVL 15/2006 vp ja LaVL 18/2005 vp). Toiminnallisia tarpeita vastaavan määrärahan lisäksi tämä edellyttää myös syyttäjälaitoksen hallintoon ja toimintoihin kohdistuvia kehittämistoimenpiteitä.

Lakivaliokunta on tarkastellut hallituksen esitystä kahdesta näkökulmasta. Yhtäältä se on kiinnittänyt huomiota syyttäjälaitoksen kehittämiseen liittyviin organisaation sisäisiin näkökohtiin, jolloin tarkastelun keskiössä on ennen kaikkea kysymys paikallisten syyttäjäyksiköiden määrästä ja koosta. Toisaalta valiokunta on arvioinut hallituksen esitystä syyttäjälaitoksen ulkoisesta näkökulmasta eli ennen kaikkea yksilöiden oikeusturvan toteutumisen kannalta.

Paikallisten syyttäjyksiköiden määrä ja koko

Kuten edeltä on käynyt ilmi, tulevaisuudessa paikallisia syyttäjyksiköitä on lähtökohtaisesti 15. Tähän vaihtoehtoon on hallituksen esityksen mukaan (s. 12) päädytty, koska se on kaksiporaisen syyttäjälaitoksen ohjaus- ja johtosuhteiden kannalta selkein ja toteuttamiskelpoinen. Valittua mallia perustellaan myös paikallisten syyttäjyksiköiden sisäisten ohjaus- ja johtosuhteiden selkeydellä samoin kuin muun muassa sillä, että tällaisessa organisaatiorakenteessa voidaan turvata syyttäjäpalveluiden tasapuolinen saataavuus koko maassa ja että malli mahdollistaa myös syyttäjien erityisasiantuntemuksen kehittämisen.

Valiokunta yhtyy hallituksen esityksessä ilmaistuun näkemykseen siitä, että syyttäjätöiminnan painopisteen tulee olla paikallistasolla. Valiokunnan käsityksen mukaan tämän tavoitteen toteuttaminen edellyttää, että paikallisin syyttäjävoinin pystytään hoitamaan hyvin erilaisia ja oikeudellisesti vaativia rikosasioita. Tämä puolestaan johtaa siihen, että paikallissyöttäjillä tulee ainakin jossain määrin olla mahdollisuus erikoistua tietyn tyyppisten juttujen hoitamiseen. Se on kuitenkin vaikeaa ilman monipuolista käsiteltäväksi tulevien asioiden joukkoa, joka taas on helpoimmin saavutettavissa paikallissyöttäjien riittävän laajan toimialueen avulla. Lakivaliokunnan mielestä paikallisyksiköiden lukumäärän vähentäminen on omiaan tukemaan tällaista syyttäjätöiminnan laadun kehittämisen kannalta tärkeää erikoistumista. Samoin kuin käräjäoikeusyksiköiden kohdalla (ks. LaVL 18/2004 vp) valiokunta pitää muun muassa näistä syistä perusteltuna, että myös syyttäjälaitoksessa siirrytään nykyistä suurempiin paikallisyksiköihin.

Lakivaliokunta pitää myös ilmeisenä, että suurempiin paikallisyksiköihin siirtyminen myötävaikuttaa Valtakunnansyyttäjänviraston ja paikallisyksiköiden välisten johto- ja ohjaussuhteiden tehostumiseen. Sen taasen voidaan olettaa lisäävän paikallissyöttäjien toiminnan yhdenmukaisuutta ja sitä kautta osaltaan edistävän alueellisesti tasa-arvoisen oikeusturvan toteutu-

mista. Toisaalta muodostettavat nykyisiä suuremmat yksiköt ovat toiminnallisesti vakaampia kuin monet olemassa olevan paikallisorganisaation osat, sillä esimerkiksi äkilliset sairauspoissaolot eivät horjuta niiden päivittäistä toimintaa samalla tavoin kuin vain muutamasta syyttäjistä koostuvissa yksiköissä. Valiokunnan mielestä myös tällainen toimintavarmuuden parantuminen tukee sekin viime kädessä myös rikosoikeudellisen vastuun joutuisan toteuttamisen tavoitetta.

Lakivaliokunta huomauttaa kuitenkin, että edellä todetuista uudistuksen myönteisistä piirteistä ei vielä ole saatavissa vastausta siihen, mikä eri tavoitteiden kannalta on sopivin uusien paikallisyksiköiden lukumäärä. Tästä on myös asian valiokuntakäsittelyn aikana esitetty eräviä näkemyksiä. Lakiehdotuksen mukaan tällainen viime kädessä hallinnollisen jaotuksen tarkoituksenmukaisuuteen liittyvä kysymys syyttäjänvirastojen toimialueista ja päätoimipaikoista jää valtioneuvoston asetuksella säänneltäväksi. Ratkaisu vastaa hallintovaliokunnan lausunnon mukaan sen valtioneuvoston hallintonselonteosta¹ antamassa mietinnössä (HaVM 2/2006 vp) esittämiä linjauksia.

Lakivaliokunta pitää tärkeänä, että valtioneuvosto alueellista jaotusta harkitessaan pyrkii keskenään jokseenkin verrannollisiin toimialueisiin. Esimerkiksi pinta-alaltaan hyvin suurten toimialueiden muodostaminen saattaa johtaa siihen, että muutoin saavutettavat — kuten ammatilliseen erikoistumiseen liittyvät — toiminnalliset hyödyt menetetään pitkien etäisyyksien vuoksi syyttäjien joutuessa käyttämään runsaasti aikaa esimerkiksi omasta toimipaikastaan etäällä sijaitsevaan käräjäoikeuteen siirtymiseen. Samalla valiokunta tähdentää, että jokaiselle muodostettavalle toimialueelle on voitava myös käytännössä osoittaa siellä käsiteltävien asioiden määrään ja laatuun nähden riittävät voimavarat.

¹ Valtioneuvoston selonteko keskus-, alue- ja paikallishallinnon kehittämistarpeista — Parempaa palvelua, tehokkaampaa hallintoa (VNS 2/2005 vp).

Paikallisten syyttäjyksiköiden tavoitettavuus ja palvelukyky

Syyttäjälaitoksen paikallishallinnon uudistusta on arvioitava myös paikallissyöttäjien tuottamien palvelujen käyttäjien kannalta. Lähtökohteisesti syyttäjän toimipisteen maantieteellinen sijainti ei ole yksittäiselle ihmiselle samalla tavoin tärkeä asia kuin esimerkiksi kysymys siitä, mistä poliisin palvelut ovat saatavissa. Kuten hallintovaliokunta on lausunnossaan todennut, syyttäjän toimissa ei juuri ole palvelupisteessä annettavia välittömiä, yksittäisten henkilöiden tarvitsemia palveluja (ks. myös HaVM 2/2006 vp, s. 12/I).

Edellä sanottu ei kuitenkaan merkitse sitä, että syyttäjälaitoksen toimipisteiden sijainnilla ei olisi yksilöiden oikeusturvan kannalta lainkaan merkitystä. Kuten hallintovaliokunta lausunnossaan toteaa, syyttäjäpalveluita ovat oikeuslaitokset ja oikea-aikaiset syyteharkinnalliset ratkaisut sekä tehokas rikosasioiden ajaminen alioikeuksissa ja ylioikeuksissa. Syyttäjän työn onnistumisen kannalta ensiarvoisen tärkeää on hyvä yhteistyö esitutkintaa suorittavan ja johtavan poliisin kanssa (ks. HaVM 2/2006 vp, s. 12/II). Lakivaliokunnan näkemyksen mukaan tämä tarkoittaa samalla sitä, että poliisin ja paikallissyöttäjän kanssa asioivilla henkilöillä — etenkin rikoksen uhreilla — on oikeutettuja odotuksia kulloiseenkin rikostapahtumaan liittyvien kysymysten ratkaisemisesta joutuisasti ja ammatillisesti korkeatasoisella tavalla. Nämä odotukset korostuvat erityisesti vakavissa rikostapauksissa.

Oikeuskäsittelyn kannalta tarkasteltuna syyttäjän työssä taas painottuu se seikka, että hänen on oltava henkilökohtaisesti läsnä kärjäoikeuden suullisissa pääkäsittelyissä. Tämän vuoksi myös kärjäoikeuksien sijainnilla on merkitystä harkittaessa syyttäjäpalvelujen alueellista sijoittelua. Lakivaliokunta yhtyy kuitenkin hallituksen esityksen perusteluissa (s. 10/II) esitettyyn arvioon siitä, että kärjäoikeusjaotus ei rajaa syyttäjälaitoksen toimipisteiden sijoittelua yhtä

merkittävällä tavalla kuin poliisin paikallisyksiköiden sijainti.

Edellä esitetyn perusteella lakivaliokunta pitää tärkeänä hallituksen esitykseen (s. 12/II) sisältyvää toteamusta, jonka mukaan syyttäjätöimen toimipaikkaverkosto säilytetään pääsääntöisesti samana kuin nykyisessä organisaatiossa. Uuden hallintomallin mukainen palvelutoimisto säilytetään lähes kaikilla niillä paikkakunnilla, joilla syyttäjä nykyisinkin toimii. Tästä huolimatta lakivaliokunta pitää tarpeellisena, että oikeusministeriö ja Valtakunnansyyttäjänvirasto uudistuksen seurantaan toteuttaessaan tehokkuusarvioinnin ohella kiinnittävät huomiota myös niihin vaikutuksiin, joita toteutettavilla muutoksilla mahdollisesti on oikeusturvan alueelliseen saatavuuteen.

Syyttäjälaitoksen paikallishallinnon uudistaminen johtaa myös siihen, että jatkossa on syyttäjänvirastoja, joiden alueella sijaitsevien palvelutoimistojen kielijakaumat ovat erilaiset. Tämän vuoksi hallituksen esityksen mukaan (s. 13/II) lähtökohhtana on, että julkisyhteisöjen henkilöstöltä vaadittavasta kielitaidosta annetun lain (424/2003) nojalla valtioneuvoston asetuksella osalle syyttäjistä säädetään tavanomaisia korkeampia ruotsin kielen taidon vaatimuksia. Valiokunnan mielestä tällainen toimenpide on sinänsä hyvin tärkeä, mutta se ei yksistään riitä turvaamaan kielellisten oikeuksien toteutumista. Paikallissyöttäjän kanssa asioimaan pyrkivä ottanee nimittäin useimmiten ensimmäiseksi yhteyttä asianomaisen yksikön kansliahenkilökuntaan, joten myös siihen lukeutuvilla henkilöillä tulee olla riittävät kielelliset valmiudet ohjata ja opastaa kaikkia asiakkaita asianmukaisen palvelun edellyttämällä tavalla asiakkaiden omasta kielestä riippumatta. Paikallista syyttäjätöintä järjestettäessä on lakivaliokunnan mielestä sen vuoksi huolehdittava syyttäjien kielitaidon lisäksi siitä, että myös muun paikallisyksikössä työskentelevän henkilökunnan kielitaito vastaa kullakin toimialueella esiintyviä tarpeita.

*Yksityiskohtaiset perustelut***1. Laki kihlakunnansyyttäjästä annetun lain muuttamisesta**

6 §. *Kihlakunnansyyttäjän toimivalta.* Pykälään ehdotetaan lisättäväksi uusi 2 momentti, jonka mukaan kihlakunnansyyttäjät ovat toimivaltaisia hoitamaan syyttäjän tehtäviä koko maassa rangaistumääräysasioissa ja oikeudenkäynnistä rikosasioissa annetun lain (689/1997) 5 a luvun 1 §:ssä tarkoitetuissa, kirjallisessa menettelyssä ratkaistavissa asioissa. Ehdotuksen perustelujen (s. 16/II) mukaan säännöksen tarkoituksena on syyttäjien työmäärän tasaaminen syyttäjänvirastojen kesken.

Lakivaliokunta on kiinnittänyt huomiota siihen, että säännös on sen tarkoitukseen nähden erittäin avoin. Siitä ei käy lainkaan ilmi esimerkiksi se, millaisia juttuja säännös siinä mainittujen asiaryhmien sisällä koskisi, milloin tasaamiseen voitaisiin ryhtyä, millaisin perustein asiat jaettaisiin eri syyttäjänvirastojen välillä ja millä tavoin tasaamisesta päätettäisiin. Voidaan myös arvioida, että ehdotetun kaltaisen sääntelyn soveltaminen ei läheskään kaikissa tapauksissa olisi kovin tarkoituksenmukaista. Esimerkiksi kirjallisessa menettelyssä saatettaisiin joutua tilanteisiin, joissa asia olisi pääkäsittelyn toimittamista varten kuitenkin myöhemmin lähetettävä takaisin alun perin toimivaltaiselle syyttäjälle.

Edellä esitetyistä syistä lakivaliokunta ei pidä ehdotettua toimivallan laajentamista ainakaan tässä vaiheessa tarpeellisena. Valiokunta ehdottaa, että momentti poistetaan lakiehdotuksesta.

Sen sijaan lakivaliokunta ehdottaa nykyisin voimassa olevaa 1 momenttia tarkistettavaksi siten, että kihlakunnansyyttäjät osoitetaan toimivaltaisiksi hoitamaan syyttäjän tehtäviä kaikissa niissä asioissa, joissa perustettavien syyttäjänvirastojen alueella toimivat käräjäoikeudet ovat toimivaltaisia.

Valiokunnan ehdottamien muutosten vuoksi myös lakiehdotuksen johtolausetta on tarkistettava.

8 §. *Apulaissyyttäjän toimivalta.* Pykälään ehdotetaan lisättäväksi uusi 3 momentti, jonka mukaan apulaissyyttäjät olisivat voimassa olevan pykälän 1 ja 2 momentissa säädetyissä rajoissa toimivaltaisia hoitamaan syyttäjän tehtäviä koko maassa 6 §:ssä tarkoitetuissa asioissa.

Edellä 6 §:n yhteydessä esittämillään perusteilla valiokunta ehdottaa, että toimivallan laajentaminen koko maan kattavaksi poistetaan lakiehdotuksesta ja että apulaissyyttäjien alueellista toimivaltaa koskeva säännös kirjoitetaan samalla tavoin kuin kihlakunnansyyttäjiä koskevassa 6 §:n 1 momentissa.

Voimaantulo- ja siirtymäsäännökset

Siirtymäsäännösten keskeisenä tarkoituksena on järjestää henkilöstön asema siirryttäessä suurempiin paikallishallintoyksiköihin. Valiokunta toteaa, että nyt ehdotettu järjestely poikkeaa esimerkiksi niistä siirtymäsäännöksistä, jotka sisältyvät eduskunnan käsiteltävänä olevaan, uutta ulosottokaarta koskevaan lakiehdotukseen (ks. HE 83/2006 vp). Nyt esillä olevan hallituksen esityksen perusteluissa (s. 13/II) on erikseen mainittu periaatteena olevan, että kehtää ei uudistuksen yhteydessä irtisanota. Lakivaliokunta pitää tätä henkilöstön aseman kannalta erittäin tärkeänä. Samalla valiokunta painottaa ehdotetun säännöksen asemaa nimenomaan siirtymävaiheen sääntelynä. Valiokunnan mielestä jo hyvä henkilöstöpolitiikka edellyttää, että henkilöstö saa mahdollisimman nopeasti varmuuden asemastaan uudessa organisaatiossa. Siksi ehdotetuissa siirtymäsäännöksissä tarkoitettujen järjestelyjen tulee toteuttaa ripeästi. Sopivana aikana voidaan valiokunnan mielestä pitää noin kolmea kuukautta siitä, kun 1. lakiehdotuksessa tarkoitettujen asetukset ovat tulleet voimaan.

Ehdotetun säännöksen 4 momentin mukaan viran siirtäminen virkamiehen työssäkäyntialueella ei edellytä virkamiehen suostumusta. Hallituksen esityksen perustelujen (s. 17/II) mukaan työssäkäyntialueella tarkoitetaan säännöksessä niitä alueita, jotka ilmenevät viime kädessä työssäkäyntialueista annetusta työministeriön asetuksesta (1368/2002).

Lakivaliokunnan arvion mukaan hallituksen esityksen perustelujen mukaisesti ymmärrettynä työssäkäyntialue-käsitettä soveltamalla voidaan sinänsä kohtuullisesti sovittaa yhteen yhtäältä valtion tarpeet hallinnollisiin järjestelyihin ja toisaalta yksittäisen virkamiehen edut. Samalla valiokunta kuitenkin toteaa, että itse säännöstekstissä "työssäkäyntialueen" tarkempi sisältö jää tämän käsitteen keskeisestä merkityksestä huolimatta täysin avoimeksi.

Työssäkäyntialueen määritelmä sisältyy työttömyysturvalain (1290/2002) 1 luvun 9 §:n 1 momenttiin. Sen mukaan henkilön työssäkäyntialue on, jollei erityisistä syistä muuta johdu, hänen asuinkuntansa sekä kunnat, joissa henkilön asuinkunnasta yleisesti käydään työssä tai joissa henkilön asuinkunnasta tavanomainen

päivittäinen työssäkäynti on vastaavassa ajassa ja vastaavin kustannuksin mahdollista. Saman pykälän 2 momentin mukaan työssäkäyntialueet määritellään työministeriön asetuksella.

Edellä esitetyn perusteella lakivaliokunta ehdottaa, että momenttiin otetaan nimenomainen viittaus työttömyysturvalain 1 luvun 9 §:ään.

Päätösehdotus

Edellä esitetyn perusteella lakivaliokunta ehdottaa,

että 2. ja 3. lakiehdotus hyväksytään muuttamattomina ja

että 1. lakiehdotus hyväksytään muutettuna seuraavasti:

Valiokunnan muutosehdotukset

1.

Laki

kihlakunnansyyttäjistä annetun lain muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti

muutetaan kihlakunnansyyttäjistä 22 päivänä maaliskuuta 1996 annetun lain (195/1996) 2, 5—7 ja 10 § sekä

lisätään (poist.) 8 §:ään, sellaisena kuin se on osaksi laissa 468/2001, uusi 3 momentti seuraavasti:

2 ja 5 §
(Kuten HE)

7 §
(Kuten HE)

6 §

8 §

Kihlakunnansyyttäjän toimivalta

Apulaissyyttäjän toimivalta

Kihlakunnansyyttäjät ovat toimivaltaisia hoitamaan syyttäjän tehtäviä asioissa, joissa syyttäjänviraston alueella toimivat käräjäoikeudet ovat toimivaltaisia. (Uusi)

(2 mom. poist.)

— — — — —
Apulaissyyttäjät ovat 1 ja 2 momentissa säädetyn toimivaltansa rajoissa toimivaltaisia hoitamaan syyttäjän tehtäviä asioissa, joissa syyttäjänviraston alueella toimivat käräjäoikeudet ovat toimivaltaisia.

10 §
(Kuten HE)

(1—3 mom. kuten HE)

Viran siirtäminen virkamiehen *työttömyysturvalain (1290/2002) 1 luvun 9 §:ssä tarkoitetulla* työssäkäyntialueella ei edellytä virkamiehen suostumusta.

(5 mom. kuten HE)

Helsingissä 24 päivänä marraskuuta 2006

Asian ratkaisevaan käsittelyyn valiokunnassa ovat ottaneet osaa

pj.	Tuija Brax /vihr	Lyly Rajala /kok
vpj.	Susanna Rahkonen /sd	Tero Rönni /sd (osittain)
jäs.	Esko Ahonen /kesk	Petri Salo /kok
	Leena Harkimo /kok	Pertti Salovaara /kesk
	Lasse Hautala /kesk	Minna Simö /vas
	Tatja Karvonen /kesk	Juhani Sjöblom /kok.
	Petri Neittaanmäki /kesk	

Valiokunnan sihteerinä on toiminut

valiokuntaneuvos Risto Eerola.